

In memoriam – Rudolf Brajičić SJ (1918 — 2007)

Svećenik–profesor–pisac–teolog–filozof

*Marijan Steiner**

1. Biografski podatci

Preci patra Rudolfa Brajičića** potječu iz Podstrane u dalmatinskoj Hrvatskoj. U tom kraju slavne prošlosti (Poljička Republika) odrastao je i Rudolf, no rodio se u srcu Bosne — u Zenici. Ondje je naime njegov otac Špiro radio u državnoj službi u vrijeme dok su Bosna i Hercegovina bile unutar Austro–Ugarske Carovine. U Bosni je i pobožna majka Ivanica rođ. Božiković rodila troje djece: Danicu, Julija i Rudolfa. Najmlađi je bio Rudolf, rođen pri koncu Prvoga svjetskog rata (12. travnja 1918).

Poslije raspada Habsburške Monarhije otac Špiro se vraća s obitelji u svoj zavičaj te postaje seoski trgovac i poduzetnik u Strožancu. Kada su djeca završila osnovnu školu u nedalekom Stobreču, otac ih želi — majka je u to vrijeme umrla — dalje školovati, pa sinove Julija i Rudolfa upisuje u splitsku klasičnu gimnaziju, a poslije i kćerku Danicu u domaćinsku školu kod časnih sestara franjevki (kasnije je ušla u Družbu sestara služavki malog Isusa). Za vrijeme gimnazije (1928–1936), u trećem razredu, Rudolf je postao sjemeništarač Splitske biskupije. S vremenom se u njemu pojavila želja da ostvari svećeničko zvanje u isusovačkom redu. Stoga osmi razred završava u Travniku, gdje su isusovci vodili klasičnu gimnaziju Vrhbosanske nadbiskupije. Poslije ispita zrelosti stupa u Družbu Isusovu (30. srpnja 1936. godine). Dvogodišnju kušnju obavio je u novicijatu na Jordanovcu u Zagrebu, pod vodstvom već tada uglednog propovjednika, duhovnog vođe i ispovjednika p. Ivana Kozčlja.

Nakon novicijata završava trogodišnji studij filozofije (1938–1941) na novoo osnovanom Filozofskom institutu Družbe Isusove u Zagrebu (1937), smještenom u Kolegiju na Jordanovcu, gdje je već od 1930. godine bio novicijat i dom duhovnih vježbi. Poslije filozofije, prema isusovačkom načinu duhovno–intelektualne izgradnje vlastitih mladih članova (skolastika), obavlja tzv. magisterij (didaktičko–pedagoški staž), kada provjerava praktičnu sposobnost djelovanja kao budući apo-

* Prof. dr. sc. Marijan Steiner, Filozofski fakultet Družbe Isusove u Zagrebu, Teološki studij afiliran Teološkom fakultetu Papinskog sveučilišta Gregorijana, Zagreb.

** Izvorni oblik prezimena je *Brajičić*. Zbog pogreške koja se uvukla u osobne dokumente, dugi niz godina nailazimo i na grafiju *Brajčić* (bez *i*).

stolski radnik. Tako je skolastik Rudolf Brajičić kroz dvije godine bio odgojitelj u Nadbiskupskom dječaćkom sjemeništu na Šalati u Zagrebu (1941–1943). Ondje je ostao u lijepoj uspomeni sjemeništarcima, od kojih su mnogi postali svećenici, a neki i ugledni svjetovni intelektualci.

Samoodgojno dozrijevanje nastavlja poslije »magisterija« za četverogodišnjeg studija teologije (1943–1947). U to vrijeme isusovački bogoslovi studiraju na Rimokatoličkom bogoslovskom fakultetu u Zagrebu, ali i kod kuće (u rezidenciji u Palmotićevoj 33) pod vodstvom otaca koji su studije s doktoratima završili na učilištima Družbe Isusove u raznim europskim zemljama prije Drugoga svjetskog rata. P. Brajičiću i njegovoj generaciji rat je naime onemogućio studij u inozemstvu. Osim toga nove komunističke vlasti željele su odmah na početku slomiti Crkvu — od običnih vjernika do svećenika i biskupa — pa su tako zabranile odlazak bogoslovima preko granice.

Nakon trogodišnjega teološkog studija zareadio ga je za svećenika u kapeli nadbiskupskog dvora zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac (18. kolovoza 1946). Godinu dana kasnije diplomirao je teologiju. Završnu duhovnu formaciju (tzv. treću probaciju) obavlja u Dubrovniku pod vodstvom p. Ivana Jägera (1951–1952). Uvidjevši njegove intelektualne sposobnosti, poglavari ga šalju na daljnji studij. Tako je god. 1956. postigao doktorat iz teologije na Rimokatoličkom bogoslovskom fakultetu u Zagrebu. Pod vodstvom prof. dr. Stjepana Bakšića napisao je i obranio radnju »Utrum nomine 'Pater Noster' secundum Sacram Scripturam prima tantum Persona an tota Trinitas intelligenda sit?«.

Još prije doktorata p. Brajičić je počeo predavati predmete dogmatske teologije na novootvorenom (1953) Teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu (Palmotićeve 33), a već od 1947. god. davao je dopunske satove iz teologije mlađoj subraći koja su studirala na Rimokatoličkom bogoslovskom fakultetu na Kaptolu. U glavnom gradu Hrvatske djeluje kao profesor teologije na Teološkom, odnosno Filozofsko–teološkom institutu Družbe Isusove preko četrdeset godina, i to će mu biti glavni apostolski posao (nekoliko je semestara predavao i na Visokoj bogoslovnoj školi u Sarajevu). I kao umirovljeni profesor vodio je zanimljive seminare studentima filozofije i teologije (npr. o Kantu, o ženi u Crkvi, o islamu itd.). Već kao mladi svećenik postaje sve više cijenjeni voditelj duhovnih vježbi časnim sestrama i svećenicima, konferansijer, egzortator i nadahnuti propovjednik.

P. Brajičiću su bile u Hrvatskoj pokrajini Družbe Isusove povjerene razne upravne i organizatorske službe. Tako je od 1957. do 1961. god. rektor Kolegija na Jordanovcu u Zagrebu i savjetnik provincijalova vijeća, a od 1969. do 1975. nadstojnik Filozofsko–teološkog instituta Družbe Isusove. Pokrenuo je (1967) i uređivao list za duhovnu izgradnju »Gospino ognjište«, koji je 1971. prerastao u časopis za religioznu kulturu »Obnovljeni život« (urednik od 1971. do 1978). Uz suradnju drugih pisaca započeo je (1977) izdavati teološki niz »Komentari dokumenata Drugog vatikanskog sabora«. Nažalost, od zamišljenih trinaest svezaka tiskano je samo sedam. Od godine 1977. do 1990. bio je instruktor (duhovni učitelj) mladih isusovaca–svećenika, koji svoju cjelokupnu ignacijevsku izgradnju završavaju višemjesečnom kušnjom (tzv. treća probacija) i polaganjem posljednjih zavjeta. Pisac

ovih redaka može iz vlastita iskustva posvjedočiti o kompetentnosti p. Brajičića na toj dužnosti, što vrijedi i za područje njegove profesorske djelatnosti, gdje se didaktički istaknuo kao izvrstan predavač i pisac sadržajnih skripata za svoje studente.

Na razini mjesne Crkve p. Brajičić je bio član Teološke komisije Biskupske konferencije Jugoslavije (1970–1979), potpredsjednik Hrvatskog mariološkog instituta pri Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1976–1977), nacionalni tajnik Apostolata molitve (1984–1993), a osim toga i redoviti član Papinske međunarodne marijanske akademije u Rimu.

2. *Teološki i filozofski pisac*

Brajičićev spisateljski rad možemo razdijeliti u dva dijela: onaj prije Drugoga vatikanskog sabora i onaj poslije njega. Ako bismo htjeli ukratko istaknuti obilježje toga djelovanja, možemo reći sljedeće: Rudolf Brajičić je teolog koji ide tragovima teološke intuicije sa željom da je kategorizira i postavi u polje logike. Budući da to ne ide bez snažne potpore filozofije, moglo se očekivati da će se baviti i filozofskim problemima. Tako je i bilo. On teologiju i filozofiju ne prepričava, nego u njima otkriva nove vidike.

Prije Koncila izdao je, inspiriran Monsabreom, kratke konferencije o Bogu, Trojstvu, stvaranju i čovjeku. Zanimljivo, u jednoj od tih konferencija iz šezdesetih godina u svezi s atomskom fizikom spominje »vilinski ples atomskih čestica iza vidljivih zidova materije«. Danas pak fizičari govore o »svemirskom plesu« tih istih čestica, zanoseći se holističkim shvaćanjem svemira. U svojoj doktorskoj radnji dokazao je da nebeskom Ocu, prvoj božanskoj Osobi, pripada prednost u milosnom odnosu prema nama, a ne cijelom Presvetom Trojstvu, što se u teologiji inače držalo sigurnim teološkim zaključkom. Koncil mu je dao pravo, posebice u obnovljenoj liturgiji. Pišući o mariološkim problemima u inozemnom časopisu »Marianum«, upozorava da možemo govoriti o dva vidika otkupljenja: ne samo u subjektivnom nego i u objektivnom redu. To je pisanje našlo odjeka u disertaciji Brazilca G. Baraune i u školskim priručnicima Španjolca I. A. de Aldame. Općenito govoreći, Brajičić je posvetio možda svoje najljepše stranice području mariologije. Velika mu je zapreka spisateljskom radu prije Koncila ipak bila praktička nemogućnost objavljivanja radova u Hrvatskoj. Stoga je i pokušavao u nekoliko navrata svoje misli priopćiti preko inozemnih časopisa na latinskom jeziku (Divus Thomas, Marianum, Ecclesiastica Xaveriana).

Tek poslije Koncila, kad su komunističke vlasti u nas donekle »odškrinule« vrata Crkvi, mogao je Brajičić slobodnije i obilnije pisati članke i studije o raznim teološkim pitanjima u domaćim časopisima. U »Obnovljenom životu«, čiji je bio glavni pokretač, redovito će pisati o raznim teološkim i filozofskim temama te se osvrtni na mnoge novije pojave u Crkvi i društvu. Budno će paziti na razvoj pokoncilске problematike, o čemu je imao i referat na Biskupskoj konferenciji Jugoslavije. Radi na posuvremenjivanju crkvenog nauka, napose kristologije. Crkveni

su se oci iz prvih stoljeća kršćanstva borili za stvarnost Kristova čovječstva protiv doketa i za integritet njegove ljudske naravi protiv Apolinara, kasnije monofizita i monoteleta, a Brajčić se u naše vrijeme — složno s nekim novijim teolozima i originalno — zauzimao za integritet Kristove ljudske psihe, što je vrlo važno za današnjega čovjeka.

Zanimao ga je još više sam način posuvremenjivanja, kako bi mu osigurao što veću učinkovitost i pravilnost, budući da ono mora biti neprestano, a ne prigodno. Za Brajčića je posuvremenjivanje transcendentalna relacija biti kršćanskih otajstava naspram načina doživljavanja životnih vrednota u pojedinim povijesnim epohama. Dva su termina pritom odlučna: bit i suvremenost. Tim će izrazima označiti možda svoje najzrelije teološko djelo, koje će dobiti visoku ocjenu naših teoloških stručnjaka: »Bit i suvremenost Crkve« s podnaslovom »Putevi vjerničke svijesti danas«. Prvi od njih (bit) želi naglasiti utemeljenost na tradiciji, a drugi (suvremenost) ističe okrenutost prema »ovdje i sada« pokoncilske Crkve. Gledajući kroz taj svoj prozor »biti i suvremenosti«, Brajčić nas pokušava, napose u svojim komentarima koncilskih dokumenata, staviti na sigurno tlo »aggiornamenta«. Šteta što ovaj vrsni poznavatelj teologije nije sudjelovao kao teološki stručnjak na Drugom vatikanskom saboru, jer bi to olakšalo i obogatilo njegov rad na komentarima koncilskih dokumenata, kojima je posvetio niz mukotrpnih godina.

P. Brajčić u svojim teološkim radovima konceptualno i metodološki slijedi skolastičku misao, ali ulazi i u suvremene teološke pravce. Tako prvi uvodi u hrvatsku teološku literaturu načela tzv. kerigmatske teologije (usp. djelo »Životna toplina kršćanskih misterija. Kerigmatički pogled na dogmu«). Njegov je način govora dijaloški, a ne iskuljučiv. To ne znači da svoje misli i stavove ne iznosi vjernički iskreno i znanstveno–istraživački pošteno. S posebnom zauzetošću godinama je širokom vjerničkom čitateljstvu u »Glasniku Srca Isusova i Marijina« tumačio smisao pobožnosti prema Kristovu Srcu te važnost i teološko značenje Apostolata molitve.

Istim duhom čovjeka intuicije i logike Brajčić se uhvatio u koštac s prvakom novovjekovne filozofije — Kantom, baveći se napose problemom njegovih sintetičkih sudova »a priori«. Taj intenzivni dijalog s Kantom iznjedrio je zanimljivu knjigu »Opravdanje čistog uma. U svjetlu transcendentalnih odnosa«. Brajčić je nakon Stjepana Zimmermanna jedini u nas koji je o Kantu pisao na originalan način, te tako obogatio hrvatsku filozofijsku misao.

Posljednjih desetak godina spisateljskog djelovanja sve se više okretao filozofskim promišljanjima. Osim spomenutog djela o Kantu objavio je još tri knjige strogo filozofskog karaktera. Onu s naslovom »Filozofski eksperiment« smatrao je svojim glavnim djelom, koje je doživjelo povoljne ocjene. Brajčić je ponudio svoje rješenje teorije spoznaje, zahtijevao širu tematiku filozofiranja od one u aristotelovsko–tomističkom sustavu te ukazao na nove metodološke putove. Njegova je poruka skolastičkoj filozofiji da se uz pomoć modernih filozofa može unijeti mnogo svjetla u filozofiju »perennis«.

Ovo je samo kratki pogled na spisateljsku djelatnost p. Rudolfa Brajčića. Budućnost će, nadamo se, reći opširniju i pravu riječ o svim njegovim knjigama i bro-

šurama, člancima i studijama koji svjedoče o autorovu marljivom i samozatajnom djelovanju na području apostolata perom. Općenito se može reći da je značajan njegov doprinos hrvatskoj teološkoj i filozofskoj misli. Za osobite zasluge u znanosti odlikovan je god. 1996. Redom Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

3. *Duboka i misaona duša*

»Glavno zanimanje mojega života«, zapisao je p. Brajičić u svojem dnevniku, »kao i života drugih svećeničkih i redovničkih duša bio je Bog«. Tako je sam označio svoj identitet. Bio je bogotražitelj. Susret s Bogom dao je temelj njegovu življenju. »Bog ne pali samo svijeću moje egzistencije nego i sunce moje ljubavi prema Njemu. Svijeću moje egzistencije pali stvaralačkim činom, užije vatru moje ljubavi prema sebi svojom vječnom ljubavi.« U traženju i doživljavanju Boga bio je kao svećenik i isusovac iskreno odan svome Učitelju i Gospodinu — Isusu: »Osjećam se živeći dnevno u dodiru sa stvarima, sa svijetom i svjetskim stvarima kao da hodam po kiši, po pljuskju, tražeći gdje da sklonim glavu. Našao sam svoj stan u Tebi, Isuse. U Tebi se, Isuse, osjećam smiren, upokojen, siguran kao ukopan u vječnost.«

Već u osnovnoj školi Rudolf Brajičić se razvio u refleksivnoga i dubokoumnoga mladića. Tako opisuje kako je »kroz osnovnu školu i u nižim razredima gimnazije za ljetnih mjeseci dok bi ujutro na moru bila bonaca znao ustati iz kreveta, nasloniti se laktima na prozor kuće i dugo, dugo površinom mirnoga mora preko otoka Brača i Šolte duhom ploviti u beskrajne prostore dalje i iznad mora, a u dušu bi mu se slila sva bonaca mora.« Prisjećao se kako mu je kateheta potresao dušu izjavom da je beskrajni Bog posvuda prisutan, pa i u najmanjem zrcu prašine.

U svojoj refleksivnoj duši p. Brajičić je bio zaljubljenik u svijet i Boga. O tome u dnevniku piše: »Ljepota prirode vuče u sanjarenje. Život na zemlji pun bogatstva vuče u beskraj. Ali izvučem li Boga iz prirode, prirodu doživim kao ruševinu, kao napušteni hram, kao rupu u čeljusti kad se iz nje izvadi zub. Čudan osjećaj. Pustoš usred vreve ljudi, doživljaj pustinje u rascvjetanoj mediteranskoj prirodi. Samo se onda smirujem, kada cvijeće i čovjeka hvatam bojom kojom oslikavam Boga.«

Neobičnom intuicijom, zavidnim spekulativnim darom i savjesnom marljivošću Brajičić je stvorio uistinu vrijedan životni opus od dvadesetak knjiga i brošura te preko tristo dvadeset znanstvenih, stručnih i informativnih članaka u brojnim domaćim i inozemnim časopisima i zbornicima. »Po naravi nadaren, po odgoju radin i kao umirovljeni profesor ne miruje. Drži seminare o aktualnim temama, prati zbivanja u svijetu istražujući im uzroke i predviđajući ishod, veseli se slobodi domovine, uživa u filozofsko-teološkim raspravama, piše po raznim časopisima. Nikad nije volio ići utrim stazama, uvijek originalan, istraživački nastrojen, otvoren prema sve većem i uvijek novome.« (M. Matić)

P. Brajičić je bio vrlo duhovna osoba, čovjek molitve i razmatranja. Njegov se život odvijao u osobnom iskustvu Boga. To mu je iskustvo darovano u duhovnim vježbama sv. Ignacija, čiju je karizmu živio u isusovačkom redu. U ignacijevskoj duhovnosti treba doći »u ozračju spasenja do vlastitih dubina odstranjujući sve

neuredne sklonosti i želje«, a onda tražiti »svim silama svoga bića Božju volju za cijeli svoj život, tako da u životnoj praksi želimo, biramo i činimo samo ono što nas više vodi k cilju radi kojega smo stvoreni, a to je veća slava Božja i spas ljudi. U takvom duhovnom ozračju živio je o. Brajičić kao isusovac 71 godinu.« (M. Matić) U njegovoj je duhovnosti važno mjesto zauzimala i Isusova Majka Marija. Prema Gospi gajio je posebnu odanost i pobožnost. Stoga je želio da Crkva proglasi Blaženu Djevicu Mariju suotkupiteljicom ljudskoga roda i posrednicom svih milosti.

Brajičić se uvijek se zanimao za nova pitanja suvremenog čovjeka, reflektirao o njima i pokušavao im dati svoju osobnu misao kao svećenik, teolog i filozof. Pritom je dolazio do izražaja njegov mediteranski temperament inventivnosti i kreativnosti te ignacijevska ozbiljnost i dubina razmišljanja. U redovničkoj se zajednici isticao kao duhovna i misaona osoba, koja je svojom spekulativnom snagom i sposobnošću izražavanja privlačila druge i poticala na plodne diskusije. Otkrivati uvijek iznova sveukupnu stvarnost koja nas okružuje — to je bio imperativ Brajičićeva intelektualnog apostolata. Svojem logičkom i spekulativno–sintetičkom načinu razmišljanja pridodao je s vremenom i toplinu osjećaja, tako da njegov način govora i pisanja nije bio suh i hladan, nego svjež i srdačan. Uza sve to finoća i duhovitost koju je posjedovao stavljala ga je u red onih s kojima su se ljudi rado susretali, jer su osjećali da ih razgovor s njim obogaćuje i oplemenjuje. Profinjenost njegove duše dolazi do izražaja i u oporuci napisanoj prije nekoliko godina (8. studenog 2000), koju je kasnije još dva puta potvrdio i obnovio: »Misleći na svoj odlazak u vječnost želim poglavarima i subraći zahvaliti za sve dobro i milosti koje sam preko njih i živeći u zajednici s njima od Boga primio. Ujedno molim za oproštenje sve koje sam na bilo koji način uvrijedio ili svojim ponašanjem sablaznio...« Takav je bio hrvatski svećenik–isusovac p. Rudolf Brajičić, duhovni pisac i učitelj, teolog i filozof.

Dodatak: Bibliografija Rudolfa Brajičića (od 1942. do 2005)

Napomene

1. Bibliografija je izrađena većim dijelom prema bilješkama p. Rudolfa Brajičića.
2. Autor je potpisivao vlastito prezime u dvije grafije — Brajčić i Brajičić (vidi bilješku u biografskim podacima), a ponekad i pseudonimima Fabijan Božiković ili Benjamin Ivaničin.

Kratice domaćih časopisa

BS	Bogoslovska smotra, Zagreb.
CnK	Crkva na kamenu, Mostar.
CroS	Croatia Sacra, Zagreb.
CuS	Crkva u Svijetu, Split.
DPh	Disputatio philosophica, Zagreb.

EM	Encyclopaedia moderna, Zagreb.
FI	Filozofska istraživanja, Zagreb.
GK	Glas Koncila, Zagreb.
GSIM	Glasnik Srca Isusova i Marijina, Zagreb.
IP	Ignacijev put, Zagreb.
Ma	Marija, Split.
OŽ	Obnovljeni Život, Zagreb.
Po	Poljica, List (Godišnjak) Poljičkog dekanata, Gata.
SPH	Synthesis philosophica, Zagreb.
VjHAZU	Vjesnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, Zagreb.
VŽ	Vrelo života, Sarajevo.
Ži	Život, Sarajevo–Zagreb.

Kratice stranih časopisa

CIS	Centrum Ignatianum Spiritualitatis, Roma.
DT	Divus Thomas, Fribourg (Helvetia) — Piacenza (Italia).
EX	Ecclesiastica Xaveriana, Bogota (Columbia).
Mari	Marianum, Roma.
PeS	Prière et servir, Rome.

1. Knjige i brošure

- Utrum nomine »Pater Noster« secundum Sacram Scripturam prima tantum Persona an tota Trinitas intelligenda sit?* [doktorska disertacija, ciklostil], Zagreb, 1956.
- Tko ako ne ja? Devet razmatranja za duhovnu obnovu* [cikl.], Zagreb, 1962.
- Životna toplina kršćanskih misterija. Kerigmatički pogled na dogmu* [cikl.], Zagreb, 1963.
- Temelji Božje kuće u srcu. Razmatranja*, Zagreb, 1965.
- Čovjek. Kratke konferencije*, Zagreb, 1965 (2. izd. 1994).
- Bog. Kratke konferencije*, Zagreb, 1966 (2. izd. 1994).
- Troosobni Bog. Kratke konferencije o presvetom Trojstvu*, Zagreb, 1967 (2. izd. 1996).
- Vidljivi i nevidljivi svijet. Kratke konferencije o materijalnom svijetu i anđelima*, Zagreb, 1969 (2. izd. 1994).
- Temeljne misli o sakramentima* [cikl.], Zagreb, 1970.
- Bilješke o Euharistiji* [cikl.], Zagreb, 1971.
- Grada za traktat o milosti* [cikl.], Zagreb, 1972.
- Teologija o Bogu* [cikl.], Zagreb, 1972.
- Dogmatska konstitucija o Crkvi. Komentar s drugim autorima*, I. sv. Zagreb, 1977, II. sv. 1981.
- Bog — naš Otac i Stvoritelj*, Slavonski Brod, 1985.
- Bit i suvremenost Crkve. Putevi vjerničke svijesti danas*, Zagreb, 1986.
- Opravdanje čistoga uma. U svjetlu transcendentnih odnosa*, Zagreb, 1988.

Dekret o apostolatu laika. Komentar, Zagreb, 1990.

Filozofski eksperiment. Signifikantni i egzistentni vidici u filozofiji, Zagreb, 1996.

Filozofija i filozofije. Filozofski fragmenti. Dopršavanje–suprotstavljanje–zblžavanje, Zagreb, 1999.

Govor o Apsolutu govori je o misteriju. Misterij, ključni pojam filozofije, Zagreb, 2000.

2. Članci

1942.

Religiozno–moralne ideje osvajača Istoka, Ži 23 (1942) 100–108.

1943.

Marija među Hrvatima. Marijina svetišta u Hrvatskom narodu, CroS 11–12 (1943) 350–369.

1956.

Immaculata — Corredemptrix, Mari 18 (1956) 177–195.

1958.

Rationes naturam regiae potestatis B. V. Mariae illustrantes, Mari 29 (1958) 190–208.

1961.

Solum Patris Filii, EX 11 (1961) 221–287.

1963.

Pojam kerigmatičke teologije, BS 33 (1963) 92–96.

1964.

De loco, modis et comprobatione satisfactionis in opere redemptionis, DT 67 (1964) 79–88.

1966.

Kateheza — izvor religiozne spoznaje, BS 36 (1966) 34–55.

Odsutnost i prisutnost kršćana na planetu, CuS br. 3 (1966) 66–67.

Marija u misteriju Krista i Crkve, CuS br. 4 (1966) 45–47.

Antropologija ideje Božjega naroda, CuS br. 5 (1966) 54–62.

Žuti znak i stambeni otkaz, GSIM 57 (1966) 403–405.

Privlačnost kršćanske smrti, GSIM 57 (1966) 414–417.

Kateheza — izvor religiozne spoznaje, Katehetski tečaj u Splitu 1965, Split 1966, 10–57.

1967.

Objava i nadnaravna spoznaja Boga, BS 37 (1967) 168–170.

Moral kao inspiracija, BS 37 (1967) 361–374.

Spectrum, CuS br. 3 (1967) 110.

Kušnja u obiteljima, GSIM 58 (1967) 89–91.

1968.

Posuvremenjenje kršćanske svijesti, CuS br. 4 (1968) 19–30; 5 (1968) 45–56; 6 (1968) 17–25.

1969.

Pitanje skolastike u današnjoj teologiji, CuS br. 4 (1969) 128–145.

1970.

Pravo lice Crkve, CuS 5 (1970) 209–229; 321–340.

1971.

Dogmatski temelji Dekreta o apostolatu laika, OŽ 26 (1971) 14–26.

U dijalogu s marksizmom, OŽ 26 (1971) 35–39.

Kamo idemo?, OŽ 26 (1971) 69–72.

Koliko je uspjelo izdanje »Dokumenata Drugog vatikanskog koncila«?, OŽ 26 (1971) 85–87.

Pluralizam profesora Dragutina Jurića, OŽ 26 (1971) 140–143.

Bilješka o svećeničkom tečaju u Zagrebu, OŽ 26 (1971) 173–176.

Kršćani u današnjem svijetu, OŽ 26 (1971) 214–225.

O vjerskoj slobodi, OŽ 26 (1971) 252–259.

Čvorište svećeničke krize, OŽ 26 (1971) 339–348.

Tomislav Šagi-Bunić, Svećenik kome da služi, OŽ 26 (1971) 392–396.

Početak boljšeg svijeta, OŽ 26 (1971) 403–406.

Intervent na XI. Međunarodnom kongresu za sociologiju religije, OŽ 26 (1971) 584–585.

Tomislav Šagi-Bunić, Crkva i domovina, OŽ 26 (1971) 596–597.

1972.

Sancti Gregorii Magni »Hoc ipsum de Spiritu Sancto ex carne Virginis concipi e Sancto Spiritu ungeri fuit« (Reg XI, 55) ut fundamentum cultus B. V. Mariae in luce interpretationis Deiparogenesis, Acta Congressus Mariologica–mariani, vol. III, 101–125.

Osnovne linije Sinode, OŽ 27 (1972) 1–6.

Prisutnost mita u Bibliji, OŽ 27 (1972) 158–164.

- Srce, sabirna točka čovječanstva*, OŽ 27 (1972) 225–229.
Manifest trideset trojice, OŽ 27 (1972) 329–339.
Ante Škobalj, Obredne gomile, OŽ 27 (1972) 431–432.
Religija u školi, OŽ 27 (1972) 433–437.
Ivan Fuček, Osobno doživljeno kršćanstvo, CuS 7 (1972) 187–188.

1973.

- Što je zapravo bio Koncil?*, OŽ 28 (1973) 1–11.
Odnosi između Crkve i države, OŽ 28 (1973) 105–114.
Teozozima crveno svjetlo ili ispit savjesti?, OŽ 28 (1973) 301–309.
O stanju dogmatike poslije Koncila, OŽ 28 (1973) 412–439.
Ljudskost B. D. Marije, supruge i majke, u: *U službi života*, Zagreb, 1973, 18–27.

1974.

- Nezabludiva?*, OŽ 29 (1974) 1–9.
Križa i obnova molitve, OŽ 29 (1974) 145–156.
Neki problemi evangelizacije, OŽ 29 (1974) 205–212.
Otkupljenje shvaćeno dinamički, OŽ 29 (1974) 405–413.
Kršćanin u virovima, OŽ 29 (1974) 485–489.
Crkva je sakrament, GSIM 65 (1974) 9.
Crkva — svjetlo Kristovo, GSIM 65 (1974) 60.
Crkva je od Oca, GSIM 65 (1974) 91.
Postoji li Crkva od početka svijeta?, GSIM 65 (1974) 133.
Crkva i Utjelovljenje, GSIM 65 (1974) 163.
Crkva i njezin izvor, GSIM 65 (1974) 209.
Crkva i Euharistija, GSIM 65 (1974) 266.
U Duhu imamo pristup k Ocu, GSIM 65 (1974) 297.
Duh Sveti daje život, GSIM 65 (1974) 337.
Duh Sveti stanuje u Crkvi, GSIM 65 (1974) 357.
Duh svjedoči da smo djeca, GSIM 65 (1974) 395.
Duh Crkvu vodi u svu istinu, GSIM 65 (1974) 450.
Crkva je otajstvo, GSIM 65 (1974) 536.

1975.

- Od 12. do 21. svibnja svete godine održat će se u Rimu VII. Mariološki i XIV. Marijanski Kongres*, OŽ 30 (1975) 88–89.
Ima li razloga da Crkvi okrenemo leđa?, OŽ 30 (1975) 201–206.
Suvišnost nemira u teologiji, OŽ 30 (1975) 305–309.
Vjera je slobodan pristanak razuma, OŽ 30 (1975) 409–413.

1976.

- Isusova čudesna*, OŽ 31 (1976) 36–47.
Kristovo uskrsnuće, motiv i sadržaj vjere, OŽ 31 (1976) 150–164.
Problem duša–tijelo, OŽ 31 (1976) 222–234.
Povijesna uvjetovanost vjere, OŽ 31 (1976) 305–309.
Što se to danas zbiva oko Marije?, OŽ 31 (1976) 402–420.
Svetost, zadatak svih, OŽ 31 (1976) 547–553.
Pravo mjesto susreta s Bogom, VŽ 2 (1976) 6–9.
Svetost ostvarena kroz svećeničku službu, VŽ 2 (1976) 211–224.

1977.

- Contemplation while living under communism* CIS 25 (1977) 37–48.
Prvi Hrvatski mariološki kongres, OŽ 32 (1977) 69–73.
Vječno čovječstvo, OŽ 32 (1977) 100–120.
Lice kontemplacije u konvenciji s marksizmom, OŽ 32 (1977) 193–200.
Podjeljivanje sakramenata i evangelizacija s posebnim naglaskom na potvrdu, OŽ 32 (1977) 289–298.
Transcendentalni odnošaji — temelj proširene metafizike, OŽ 32 (1977) 394–417.
Moj rad, VŽ 3 (1977) 235–238

1978.

- Pobjeda koja ne pobjeđuje*, OŽ 33 (1978) 1–4.
Načelo uzročnosti i dokazivanje u proširenoj metafizici, OŽ 33 (1978) 5–21.
Evropa je bila u Beogradu, OŽ 33 (1978) 97–99.
Anton Strlč, Skrivenost Boga, OŽ 33 (1978) 185–186.
Piše li Šetinc o vjeri vjernika?, OŽ 33 (1978) 289–292.
Dokaz za Božju opstojnost metodom proširene metafizike, OŽ 33 (1978) 293–299.
Dvije veličine jedna uz drugu, OŽ 33 (1978) 385–389.
Nedijalektičnost i mir u Hegelovoj dijalektičkoj praćeiji, OŽ 33 (1978) 390–396.
Bezgrešno Začeće. Pred starom zaštitnicom Podstrane, Po 3 (1978) 28–31.

1979.

- Imamo li saborski lik svećenika?*, OŽ 34 (1979) 1–4.
»Radioaktivnost« kršćana — temelj kršćanske egzistencije u svijetu, OŽ 34 (1979) 97–101.
Za bolje odnose biskupa i redovnika, OŽ 34 (1979) 193–196.
Konstitucije moga reda, VŽ 5 (1979) 65–69.
Temelj, VŽ 5 (1979) 262.
Razmišljanje radnika u saobraćaju, VŽ 5 (1979) 298–307.
Razmatranje u badnjoj noći, Po 4 (1979) 28–31.

1980.

Elementa mariologiae apud Petrum Abaelardum et hodierna Mariae theologica imago, u: *De cultuu mariano saeculis XII–XV*, Acta Congressus Mariologico–mariiani internationalis Romae anno 1975 celebrati, Romae 1981, vol. IV, 97–120.

Zašto nam nisu rekli?, OŽ 35 (1980) 1–4.

Korak k većem razumijevanju teologa, OŽ 35 (1980) 5–18.

Isus Krist da, Bog ne, OŽ 35 (1980) 161–165.

Küngova kristologija u svjetlu kontemplativne metafizičke spoznaje, OŽ 35 (1980) 166–180.

Ante Kusić, Filozofski pristupi Bogu, OŽ 35 (1980) 321–323.

Uz desetu obljetnicu »OBNOVLJENOG ŽIVOTA«, OŽ 35 (1980) 337–338.

Da li je u Kristu i ljudska osoba?, OŽ 35 (1980) 358–370.

Razmišljanje obitelji o životu u svagdašnjici, VŽ 16 (1980) 221–230.

Predgovor, u: Jeanne Berthe Laur, *Moji dnevni u tvojoj ruci*, Zagreb 1980.

1981.

Otkud nerazrješivost?, OŽ 36 (1981) 1–4.

Vjera ljudi prastarog doba, OŽ 36 (1981) 5–24.

Sedamdeseta obljetnica smrti Alberta Velikog, OŽ 36 (1981) 97–99.

Gibanja i smjerovi, OŽ 36 (1981) 209–212.

U što su vjerovali stari Egipćani, OŽ 36 (1981) 213–223.

Bitak i bit, OŽ 36 (1981) 257–263.

Što vjernicima daje krila?, OŽ 36 (1981) 369–372.

Da li su bogovi stvorili ljude ili ljudi bogove?, OŽ 36 (1981) 373–388.

Pojam bića u odnosu na svoje subjekte, OŽ 36 (1981) 422–430.

Euharistija i ateizam, OŽ 36 (1981) 465–468.

Kršćanstvo — nova vjera rimske države, OŽ 36 (1981) 496–480.

1982.

Zašto je moguće više pojedinki s istom naravi?, OŽ 37 (1982) 39–44.

Tko i što se revitalizira, OŽ 37 (1982) 301–306.

»Propovijedi nadbiskupa Franića« — egzegeza, OŽ 37 (1982) 397–401.

Narodi u prostoru i vremenu srednjega vijeka, OŽ 37 (1982) 402–418.

Što da o tome mislimo?, GK 21 (1982) br. 23, 5 i 7.

Simpozij o ljudskim pravima, GK 21 (1982) br. 25, 8.

Što da o tome mislimo? (2), GK 21 (1982) br. 24, 4.

Temeljno načelo mariologije, BS 52 (1982) 367–373.

Isus Krist — razlomljeni kruh za novi svijet, VŽ 8 (1982) 24–28.

Svijećnica, Po 7 (1982) 40–43.

Predgovor, u: Louis Charlier, *Na sliku svoga Sina*, Zagreb 1982.

1983.

- Nadljudsko u ljudskom*, OŽ 38 (1983) 41–48.
Raspeto katoličanstvo uznemiruje, OŽ 38 (1983) 1–5.
Vrijednosne orijentacije mladih, OŽ 38 (1983) 93–98.
Znanost pred crkvenim sudom, OŽ 38 (1983) 99–112.
Pojmovna spoznatljivost Boga, OŽ 38 (1983) 126–137.
Putovanja ili pastoriziranje?, OŽ 38 (1983) 341–342.
»Osnovi marksističke filozofije«, OŽ 38 (1983) 343–358.
Napomena o Heideggerovoj egzistencijalnoj analizi, OŽ 38 (1983) 390–395.
Izlazak Crkve iz trostrukog geta, GK 22 (1983) br. 1, 5.
Čovjek nasuprot svojoj stvarnosti, GK 22 (1983) br. 1, 5.
Što da o tome mislimo? (3), GK 22 (1983) 6.
Kodeks i sakrament, GK 22 (1983) br. 3, 4.
Riječ koje nema na ustima (Crkva kao sakrament), GK 22 (1983) br. 4, 2.
Utjelovio se u narod, GK 22 (1983) br. (5) 500, 6.
Biskupi bez privilegija, GK 22 (1983) br. 6, 16.
Prijetnja ne može biti poruka o spasenju, GK 22 (1983) br. 7, 7.
Zahvalnost, optimizam, blaženstvo, GK 22 (1983) br. 9, 5.
Vrijednosne orijentacije mladih u SR Hrvatskoj, GK 22 (1983) br. 10, 16.
Svakidašnja suradnja svakog vjernika sa Sv. ocem, GK 22 (1983) br. 23, 7.

1984.

- Tko je protiv Koncila?*, OŽ 39 (1984) 1–2.
Teološki elementi u posveti Majci Božjoj, OŽ 39 (1984) 374–385.
Metafizička bit prvoga bića, OŽ 39 (1984) 368–373.
Napomena o dokazivanju Božje opstojnosti, BS 54 (1984) 84–87.
O jednoj stranici Kantove »Kritike čistoga uma«, FI 4 (1984) 243–250.
Da li su »pobožnost« i »duhovnost« sinonimi?, VŽ 10 (1984) 8–13.
Otkriveno blago, VŽ 10 (1984) 157–158.
Ususret kongresu, GSIM 75 (1984) 14–15.
Vjernici i misa, GSIM 75 (1984) 50–51.
Euharistijsko zajedništvo, GSIM 75 (1984) 86–87.
Euharistijska prisutnost, GSIM 75 (1984) 122–123.
Euharistijsko poslanje, GSIM 75 (1984) 158–159.
Euharistija je žrtva saveza, GSIM 75 (1984) 194–195.
Euharistija je žrtva novoga Saveza, GSIM 75 (1984) 230–231.
Euharistija je žrtva Nove pashe, GSIM 75 (1984) 266–277.
Euharistija u životu prve Crkve, GSIM 75 (1984) 302–303.
Maranatha — Dodi, Gospodine Isuse, GSIM 75 (1984) 374–375.
Štovanje Boga »u Duhu« i euharistija, GSIM 75 (1984) 336–337.
Što znači riječ »Euharistija«?, GSIM 75 (1984) 410–411.
Razgovor o Međugorju, CnK 5 (1984) 3.

1985.

- Contenu theologique de l'Offrande de l'AP*, PeS (Octobre–Décembre) 1985, N. 4, 327–336.
- Univerzalni čovjek*, OŽ 40 (1985) 105–107.
- O razlici između duše i njezinih moći*, OŽ 40 (1985) 406–410.
- Uz članak »Kritičke prosudbe filozofske spoznaje Boga«*, CuS 20 (1985) 176–180.
- Milost u Starom zavjetu*, VŽ 11 (1985) 19–28.
- Jedino je Bog svet*, GSIM 76 (1985) 14–15.
- Svetost i kršćanska ljubav*, GSIM 76 (1985) 50–51.
- Svetac moli i radi*, GSIM 76 (1985) 86–87.
- Svetac je heroj*, GSIM 76 (1985) 122–123.
- Svi smo pozvani na svetost*, GSIM 76 (1985) 158–159.
- Sveci i Crkva danas*, GSIM 76 (1985) 194–195.
- Svetac je vjernik*, GSIM 76 (1985) 230–232.
- Vidjeti svoj dan kako ga Bog vidi*, GSIM 76 (1985) 266–267.
- Svi se nadamo*, GSIM 76 (1985) 302–303.
- Nasljedovati ne znači oponašati*, GSIM 76 (1985) 374–375.
- Suvremeni vjernik*, GSIM 76 (1985) 410–411.

1986.

- Katolička Crkva u Bosni i Hercegovini u XIX i XX stoljeću*, Zbornik »Studia Vrhbosnensia« I, Sarajevo 1986, 317–320.
- Prilog hrvatskih biskupa osmom poglavlju dogmatske konstitucije o Crkvi »Lumen Gentium«*, OŽ 41 (1986) 58–73.
- Obitelj — širiteljica mira*, OŽ 41 (1986) 501–509.
- Bitna teološko–eklezijalna nasljeđa*, CuS 21 (1986) 137–152.
- Milost u Novom Zavjetu*, VŽ 12 (1986) 113–133.
- Božji odgovor čovjeku*, GSIM 77 (1986) 11.
- Kraljevstvo Srca Isusova je novi poredak*, GSIM 77 (1986) 47.
- Nutarnja preobrazba*, GSIM 77 (1986) 83.
- Srce Isusovo oslobađa*, GSIM 77 (1986) 119.
- Srce Isusovo, izvor novog ponašanja*, GSIM 77 (1986) 155.
- Srce Isusovo uznemiruje nepravedno društvo*, GSIM 77 (1986) 191.
- Isus, čovjek izvanrednog dobrog ukusa*, GSIM 77 (1986) 227.
- Isus ne želi propovijedati novost pod svaku cijenu*, GSIM 77 (1986) 263.
- Isus hoće da razumijemo*, GSIM 77 (1986) 299.
- Isus ne riše svijet drukčijim nego što on jest*, GSIM 77 (1986) 335.
- Svi su ljudski osjećaji i u Srcu Isusovu*, GSIM 77 (1986) 371.
- Isus hoće da ga zovemo prijateljem*, GSIM 77 (1986) 407.
- Razgovor s o. Rudolfom Brajičićem*, IP 1 (1986) 30–31.
- Teologija Srca Isusova*, u: *Gle ovo srce*, Split 1986, 83–94.

1987.

- Uvod i početak Prvog poglavlja Dekreta o svjetovnim vjernicima (AA 1–2)*. Zbornik Nadbiskupa Metropolite Dr. Frane Franića, Split 1987, 175–192.
- Laik i svijet*, OŽ 42 (1987) 1–4.
- Postanak Dekreta o apostolatu laika*, OŽ 42 (1987) 25–45.
- Teološko–dogmatski vidik uloge Blažene Djevice Marije u ekonomiji spasenja*, OŽ 42 (1987) 126–135.
- Marija »hodočasnica u vjeri«*, OŽ 42 (1987) 193–196.
- Koncilski nauk o svećeničkoj, proročkoj i kraljevskoj službi svjetovnjaka*, OŽ 42 (1987) 197–212.
- Kakva je teologija o laicima ušla u koncilsku dvoranu a kakva je iz nje izišla i koji je temeljni problem u teologiji o laicima danas*, BS 58 (1987) 153–162.
- Nauka o milosti istočnih otaca*, VŽ 13 (1987) 171–184.
- Braća — djelatnici vremenitih poslova*, IP 3 (1987) 18–19.
- Sablazan »raskomadnog Krista«*, GSIM 78 (1987) 11.
- Otkriće Krista*, GSIM 78 (1987) 119.
- Crkva je otajstvo*, GSIM 78 (1987) 155.
- Prvenstvo ljubavi*, GSIM 78 (1987) 191.
- Kršćani pogani i pogani kršćani*, GSIM 78 (1987) 227.
- Knjiga Srca Isusova*, GSIM 78 (1987) 263.
- Kršćanin i izgradnja društva*, GSIM 78 (1987) 299.
- Gdje je Duh Gospodnji, ondje je sloboda*, GSIM 78 (1987) 335.
- Na svetost pozvani su svi*, GSIM 78 (1987) 371.
- Misterij Crkve*, GSIM 78 (1987) 407.
- Majka i djevica: pralik Crkve djevice i majke — Otačka riječ: Eva – Marija – Crkva, Marija 25* (1987) 251–254.
- Apostolat molitve*, Danica — Hrvatski katolički kalendar 1987, 47–49.

1988.

- Bit Crkve. Crkva danas i sutra*. Akti 55. splitske sinode, Split 1988, 47–61.
- Osnova apostolata svjetovnih vjernika (Komentar AA, b. 3)*, OŽ 43 (1988) 25–38.
- Ne molim se, brate, samo za te nego ti želim nešto reći*, OŽ 43 (1988) 545.
- Druga zapovijed*, GSIM 79 (1988) 11.
- Držati Isusa na rukama*, GSIM 79 (1988) 47.
- Vjerovati i ljubiti*, GSIM 78 (1988) 83.
- Krist je umro za naše uskrsnuće*, GSIM 79 (1988) 119.
- Uzor štovatelja Srca Isusova*, GSIM 79 (1988) 155.
- Bog nam je u Kristu rekao sve*, GSIM 79 (1988) 191.
- Pred progonstvo*, GSIM 79 (1988) 226.
- Kršćanin — svjetlo*, GSIM 79 (1988) 227.
- Molitva je dizanje srca k Bogu*, GSIM 79 (1988) 271.
- Misijska uzajamnost Crkve*, GSIM 79 (1988) 307.
- Vjera i sloboda*, GSIM 79 (1988) 343.
- Vjera i život*, GSIM 79 (1988) 343.

1989.

- L'apostolat de la priče en Croatie*, PeS 4 (1989) 369–372.
Idući tragom za Sinišom: Simeon ili Šimun, OŽ 44 (1989) 99.
Posvećeni (redovnički) život — u svjetlu Dogmatske konstitucije o Crkvi »Lumen Gentium« Drugoga vatikanskoga sabora, OŽ 44 (1989) 127–140.
Sekte i novo doba, OŽ 44 (1989) 339–340.
Molitvom do Krista u svakom čovjeku, GSIM 80 (1989) 11.
Slobodno vrijeme i sloboda, GSIM 80 (1989) 47.
Proslavljen Krist — suvremenik svih ljudi, GSIM 80 (1989) 119.
Poduzetnost i poslušnost kršćanina, GSIM 80 (1989) 155.
Kršteni smo u smrt Kristovu, GSIM 80 (1989) 191.
Moli se Ocu svome u tajnosti, GSIM 80 (1989) 226.
Abrahamova kušnja, GSIM 80 (1989) 227.
Marijino mjesto u povijesti spasenja, GSIM 80 (1989) 299.
Parabola o blagu i biseru, GSIM 80 299.
Moć ujedinjavanja, GSIM 80 (1989) 371.
Što je sv. Misa?, GK 29 (1990) br. 5, 11.

1990.

- Marija kao model žene*, OŽ 45 (1990) 512–518.
Uvod, u: Sveta Margareta Marija, *Autobiografija*, Split 1990, 5–7.

1991.

- Da li je o. fra Ante Antić bio mistik?*, *Karizme*, lik i djelo o. Ante Antića [Zbornik], Zagreb 1991, 79–98.
Razvoj i izazovi apostolata laika u posljednjih dvadeset godina, OŽ 46 (1991) 70–79.
Sv. Josip — model očeva, OŽ 46 (1991) 637–645.

1992.

- Sv. Katarina Sijenska, Dijalog Božanske providnosti*, OŽ 6 (1992) 617–618.
Sv. Teodor Studit, Pisma monahinjama, OŽ 6 (1992) 623–624.
Evidentiranje sintetičkih apriornih sudova na osnovi ugleda njihove vlastite izjave, FI 12 (1992) 909–925.
Evidenz synthetischer Urteile a priori aufgrund des Ansehens ihres eigenen Ausspruchs, SPh 7 (1992) 393–414.

1993.

- Trinitet u karizmi sv. Ignacija*, OŽ 2 (1993) 191–200.
Pierre de Clorivière, OŽ 2 (1993) 233–237.
Osoba u dokumentima Drugog vatikanskog koncila, OŽ 48 (1993) 503–513.

Izvor nužnosti u našim sudovima. Obrada u pluralističkom, dijaloškom i filozofsko-ekumenskom duhu, VjHAZU 3–4 (1993) 57–74.

Moje iskustvo s filozofijom u teologiji, u: *Filozofija i teologija* [Zbornik], Zagreb 1993, 63–70.

Filozofija i teologija, EM 14 (1993) 236–238.

Izvor nužnosti u našim sudovima, VjHAZU 2 (1993) 1/3, 57–75.

Ako Krist nije uskrsnuo..., *Slobodna Dalmacija* od 10, 11. i 12. travnja 1993. Uskrсни prilog, str. 3.

1994.

Bitni sastojci obiteljske duhovnosti u budućnosti, OŽ 49 (1994) 629–636.

Etička načela kao egzistentni sudovi i sloboda. U sklopu situacijalizma, FI 14 (1994) 27–32.

I ontološki i kozmološki dokaz za Božju opstojnost treba dovesti do kraja, OŽ 49 (1994) 407–427.

Situating Rahner's transcendentality within a scholastic framework, SPh 9 (1994) 363–378.

Sloboda, antropološki vidici, situacijalizam u kršćanskoj etici, OŽ 49 (1994) 9–23.

Smještanje Rahnerova transcendentaliteta u skolastički okvir, FI 14 (1994) 739–752.

Zašto postoji nešto a ne ništa?, OŽ 49 (1994) 151–166.

1995.

Smještanje Rahnerova transcendentaliteta u skolastički okvir, FI 15 (1995) 739–752.

Pedeset godišta Života — Obnovljenog života, OŽ 50 (1995) 241–249.

1996.

Metafizički korijeni filozofske tolerancije i njezini nadomjesci, FI 16 (1996) 579–585.

Die metaphysischen Wurzeln philosophischer Toleranz und ihre Ersatzformen, SPh 11 (1996) 273–282.

Opći pojmovi »slavu Božju kazuju«, OŽ 51 (1996) 191–200.

1997.

Danko Vlašić, Vizitacije poljičkih župa u XVIII. st., OŽ 52 (1997) 452–453.

Danko Vlašić, Posljednji popi glagoljaši iz Podstrane, OŽ 52 (1997) 453.

Vlado Vladić, Trenuci. Pjesme, OŽ 52 (1997) 554.

Zakonik Kanona Istočnih Crkava s izvorima, 52 (1997) 554–555.

1998.

Ivan Devčić, Pred Bogom blizim i dalekim. Filozofija o religiji, OŽ 53 (1998) 238–239.

Apsolut je apsolutan naraai misterij, OŽ 53 (1998) 247–262.

1999.

- Following Maréchal: brevis consideratio*, DPh 1 (1999) 29–37.
Valentin Pozaić, Čuvari života. Radosti i tjeskobe djelatnika u zdravstvu, OŽ 54 (1999) 131–134.
Ideolog otvorenog društva o skolastici i skolastik o otvorenom društvu, OŽ 54 (1999) 303–325.
Prinos opisu duhovnog profila popa glagoljaša u Poljičkoj kneževini, Po 24 (1999) 101–114.

2000.

- Do prvih načela znanosti ne analizom nego apstrakcijom, ne intuicijom nego kontemplacijom*, u: *Ljubav prema istini. Zbornik u čast Tome Vereša O. P. prigodom 70. rođendana i 50 godina redovničkih zavjeta* (prir. A. Gavrić), Zagreb 2000, 365–373.
Proširenje filozofije na područje Objave, OŽ 55 (2000) 101–105.
Stjepan Baloban (uredio), Kršćanin u javnom životu, OŽ 55 (2000) 129–130.
Marijan Oblak, U ime Oca i Sina i Duha Svetoga prema trećem tisućljeću, OŽ 55 (2000) 273.
Nikola Stanković, Čovjek pred Bezuvjetnim. Filozofijsko pitanje o Bogu, OŽ 55 (2000) 275–278.
Tko je majka moja, tko su braća moja? Povlašteno mjesto Isusove samoobjave (Mt 12, 46–48), OŽ 55 (2000) 417–418.

2001.

- Donum Vitae — Dar Života*, OŽ 56 (2001) 243–252.
Čovjek i Bog kao nastajanje. Povodom članka »Big Bang (Veliki prasak) — znanstveni model o postanku svemira, OŽ 56 (2001) 271–281.
Kršćanstvo i islam, OŽ 56 (2001) 527–533.
O Mariji i njezinu štovanju u hrvatskoj baštini — Zbornik Kačić u čast fra Pavla Melade, OŽ 56 (2001) 111–124.

2002.

- Philosophical Experiment*, DPh 1 (2002) 177–180.
Upozorenje, OŽ 57 (2002) 407.
Anto Mišić (ur.), Oči vjere. Zbornik na čast Josipa Ćurića SJ u povodu 75. obljetnice života, OŽ 57 (2002) 409–410.
Četrdeseta obljetnica Drugog vatikanskog sabora, OŽ 57 (2002) 419–420.

2003.

- Rudolf Brajičić: Author's answer to the Questions about the »Philosophical Experiment«. Cf. »Disputatio Philosophica«. No. 1/2002*, DPh 1 (2003) 169–172.
Možemo li Duha Svetoga još uže sobom povezati, BS 73 (2003) 925–926.
Ivan Macan, Socijalna etika i druge studije, OŽ 58 (2003) 273.

Ustav Europske unije bez Boga?, OŽ 58 (2003) 399–402.

Enciklika Ivana Pavla II. »Crkva o Euharistiji«, OŽ 58 (2003) 503–511.

Nikola Dogan, U potrazi za Bogom. Kršćanin u postmodernom vremenu, Đakovo 2003, OŽ 58 (2003) 405–406.

Predgovor, u: S. Marija od Presvetog Srca (Anka Petričević), *Srce svemira i svijeta. Mistika — život ljubavi*, Split 2003.

2004.

Justification of Metaphysics in View of Kant, DPh 1 (2004) 69–71.

Ivan Devčić, Bog i filozofija, OŽ 59 (2004) 123–124.

Opravdanje metafizike s obzirom na Kanta, OŽ 59 (2004) 281–283.

2005.

Odgovor Rudolfa Brajičića Ivanu Macanu: bolje upoznavanje filozofskog eksperimenta, OŽ 60 (2005) 117–118.

Ivan Koprek, Pridi da možeš čuti. Etika u sjeni globalizacije i postmoderne, OŽ 60 (2005) 519.